

VĚTRNÍK

Vydává MNV ve Vysokém nad Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník -roč.V.- č. 2 - 1972.

Vysoké n. Jiz. 24.2.1972.

25.únor - významný den ČSSR - vítězství čs.pracujícího lidu.

25.února t.r. vzpomeneme 24.výr.významných událostí na Staroměstském náměstí, kdy pracující pod vedením předsedy KSČ a vlády Klementa Gottwalda zachránili revoluční vymoženosti z r. 1945.

Tenkrát Kl. Gottwald řekl: " Je potřeba, soudruzi a soudružky, nyní, když vůle našeho lidu byla tak slavně prosazena, znovu se semknout v mohutné pracovní usilí, abychom překonali veškeré obtíže, které před námi stojí, a abychom vybudovali z naší republiky, oprostěné od reakcionářů, šťastný domov všeho pracujícího lidu."

V r. 1948 měl náš lid v živé paměti hrůzy II.světové války, které pomáhala rozpoutat i naše buržoazie a buržoazní vláda, která svou orientací na západní státy nedovedla a nechtěla chránit naši zem a náš lid. Pracující lid se přesvědčil, že jediný, kdo bojoval za osvobození naší republiky byla KSČ opřena o Sov. svaz. Proto náš lid nedovolil zradu buržoazie a plně se vším odhodláním se postavil za komunistickou stranu Československa. KSČ měla ve svém čele geniálního vůdce, opravdového marxistu leninovce Klementa Gottwalda, pod jehož vedením v únoru 1948 zmařil reakční plány buržoazie a plně převzal moc v naší zemi do svých rukou.

25.únor 1948 je datem, kdy s konečnou platností náš lid nastoupil cestu pevného a nerozlučitelného přátelství se Sov. svazem a vybudování socialismu.

Vzpomínání na II.Národní přehlídku vesnických divadelních souborů.

Když se nám dostala do rukou první čísla časopisu "Amatérská scéna", který vydává ministerstvo kultury pro ochotnické soubory, hltali jsme stránku po stránce, protože jsme věděli, že tam bude ještě několik slov a vzpomínek na téma II.Národní přehlídka vesnických a zemědělských div.souborů. Zklamání jsme nebyli, protože hned na 1. stránce píše sám redaktor Jiří Beneš, který se mimo jiné celé přehlídky zúčastnil a stál v čele poroty, která vedla zajímavé a cenné diskuse se soubory o práci jejich i o práci v ochotnickém divadle vůbec. Mimo další cenné poznatky, o kterých ve svém článku pod tit. PO CESTĚ píše, je pro nás nejceněnější to, co napsal o našem divákovi :

" Na II. Národní přehlídce vesnických souborů v rozkošném Vysokém n. Jiz. jsem si zamiloval diváky a v podvečer se vždycky nejvíce těšil, až v těch překrásných chalupách, roztroušených kolem dokola na každé stráni, pozhasínají světla a dají se na pochod. Když hledám epiteton pro tohle publikum, zdá se mi nejlepší " slavnostní". Ne, to není věc oblečení, ani věc naškrobeného, navoněného společenského chování. To je fluidum těšení se na divadlo a schopnosti bezprostředně je vnímat a radovat se z toho.

Ne, to není nenáročnost příležitostného diváka, kterému se líbí všechno, jen když tomu rozumí. Tihle lidé jsou pilnými návštěvníky prof. divadel, reagují inteligentně, kultivovaně. Jsou soudní, ale nechrují nos nad ochotnickou nedokonalostí. Fandí každému souboru. Aniž by o tom diskutovali, je jim jasné, že na vesnickém jevišti kvetou jiné půvaby, než třeba v tel. inscenacích."

To přece člověka potěší, nadchne. Pročítáme časopis dále a na 10. straně nás upoutá článek - " Lásky na první pohled." Člověk si pomyslí, to mohou mladí, zamilovat se na první pohled, ale ono to vůbec není o té obyčejné lásce. Já jsem měla při prvním čtení tohoto článku pocit, že jsem se v tom spěchu a shonu, který o přehlídce byl, zapomněla na někoho zblízka podívat, na někoho, kdo má otevřené srdce a přináší je svým přátelům na dlaní.

A tady, v několika větách, je řečeno mnohem, mnohem víc, než člověk mohl pochytit v několika krátkých setkáních. Není možné článek uvést celý a proto alespoň to nejkrásnější:

" Jsou lásky na první pohled, sežehující, nevysvětlitelné, zanechávající trvalý zážitek. Jsou to lásky, k nimž se člověk ať chce či nechce vrací, těší se s nimi, inspiroje se jimi.....

Potom už to byl načasovaný sled barev, průhledů a podzimmních scénérií, až se opět vynořily slunce zalité a sněhem obilné vršky Krkonoš. Struna zazněla... člověk se změnil, přestal být tím, čím byl ještě před několika hodinami, přijímal všechno v náladě vzácného svátečního dne. V tomto světle se zjevilo náměstí ve Vysokém, divadlo Krakonoš i Větrov. V tomto světle jsem zažíval první vítání souboru, posezení v loutkovém divadle, první rozhovory s Petrem Peškem, Miladou Vetrubcovou, Marií Hejralovou, Josefem Hejralem a celou řadou dalších pozorných a obětavých lidí.... V neděli jsem šel klidnou procházkou po Dykové stezce a neznáčenými cestami a uvozem pak zpět do Vysokého. Kam nepadalo sluníčko, vydržel ranní mráz, pěkně profukovalo, ale co naplat, v klopě jsem si přinesl k Bartoníčům do hospody známou a popletenou pampelišku, která z nějaké podivné touhy si zaměnila jaro s podzimem...

Ostatné o té čistě divadelní žatvě bude ještě mnohokrát řeč až opadnou dosud živé nálady, dojmy a upomínky. Loučím se za všechny, kdož byli ve Vysokém hosty, loučím se s těmi, s nimiž jsem to já či ostatní nestačili osobně. Jsou lásky na první pohled, sežehující, nevysvětlitelné, zanechávající trvalý zážitek."

Připravila Slávka Hubačíková.

Dvě malířská jubilea.

Jsou to výročí únorová a nikoliv tedy takzvaně zakulacená. První vzpomínka na toto únorové jubileum a to dokonce dvojnásobné patří jilemnickému malíři Janu L v o v i. Narodil se v Kladně dne 19. února 1874. Vstoupil na malířskou akademii v Praze, ale studií musel pro chudobu záhy zanechat. Vyučil se tedy malířem pokojů, při čemž navštěvoval veřejnou kreslírnu při kladenské řemeslnické škole. Později se přestěhoval do Jilemnice, kde se věnoval malbě podobizen a genrových obrázků, z nichž nejlepším byl jeho olej " Trh na jilemnickém náměstí ", který byl také reprodukován v Nár. Politice v r. 1935. Jan Lev však především proslul v našem širokém podhůří jako vynikající malíř jevištních dekorací. Loutková scéna našeho " Krakonoše " vlastní rovněž Lvovy dekorace, z nichž za povšimnutí stojí jeho velmi zdařilá " Náves " v realistickém pojetí s pozoruhodnou vzdušnou perspektivou, znásobující hlebkou scény. Druhou krásnou scénou je roubená selská světnice s realisticky věrnými detaily. Tato scéna také tvořila nápaditou dekoraci improvizované kavárničky v malém sále Krakonoše o lonském divadelním festivalu. Jan Lev zemřel v Jilemnici pět dní po svých jedenašedesátých narozeninách, dne 24. února 1935, kde je také pochován.

Druhá vzpomínka na únorové jubileum patří našemu " vysokému " akademickému malíři Kamilu Vladislavu M u t t i c h o v i, který se narodil v Praze Vinohradech dne 10. února 1873, takže letos by mu bylo 99 let. Přišel do Vysokého začátkem první světové války v r. 1914 a po dvouletém pobytu odešel z Vysokého jako voják v r. 1916. Byl a ateliér měl v domě, kde je dnes cukrářská výroba. Maloval pastelové podobizny, ilustroval romány, mezi jinými i " abičku ", maloval do domácích i zahraničních časopisů, prováděl i malby freskové. Veliké obliby si získaly jeho populární " dívčí hlavičky " reprodukované na dopisnicích, jichž byla celá serie. V jeho tvorbě převládaly motivy orientální, z nichž zvláště arabské. Pamětníky slávy pražského Edenu, zábavního parku z dvacátých let, bude jistě zajímat, že šéfem jeho výpravy byl Muttich. Všechny edenské stavby / z valné části dřevěné /, honosná vstupní brána, správní pavilon, veliké koloseum s tanečním parketem, kavárny, restaurace, a atrakční pavilony,

vše fantastické v tvaru i barvě, byly postaveny podle jeho návrhů. Muttich byl krásný člověk elegantního zjevu i vystupování s tichým, trochu zastřeným hlasem. Psal také šansony a napsal a u nás vypravil orientální aktovku "Maaria", v níž si zahrál maršharadzu. Pro vysoké divadlo i společenský život byl velikým přínosem. Mezi jeho četnými výpravami divadelních her sluší za zaznamenání Vrchlického "Noc na Karlštejně", kterou sám vypravil a režíroval, a jejichž jednotlivé scény byly otištěny v tehda oblíbeném "Světě" v prosinci r. 1914 napsal a vypravil povedenou sylvestrovskou "Muttichádu", z níž se nám zachoval obraz karikatury lyžaře, zvaného Skiakus balatus officinális. Můžete ho shlédnouti v lyžařské expozici Vlastivědného muzea. A až zase zavítáte do Prahy, zajděte si do lékárny v Jindřišské ulici proti hlavní poště. Její nástěnné malby maloval Muttich. A ten Arab uprostřed je jeho vlastní autoportrét. Vysoký Krakonoš, kromě několika kusů z výpravy "Noci na Karlštejně", má ještě olejový portrét císaře Františka Josefa I., který Muttich maloval v neuvěřitelně krátké době pro pražskou žakovskou produkci v r. 1915 v sále divadla.

Začátkem dvacátých let po postavení sokolovny přijel opět do Vysokého, aby nám namaloval portál jeviště a několik dekorací. Škoda, že byly zničeny při požáru sokolovny v r. 1962. Vzpomínám na ty krásné večery u Mařatků, kde po celodenní práci sedal a tichým hlasem zajímavě vyprávěl. I na slib, že zase do Vysokého přijede. Ale už ne. Přišla jen neuvěřitelná zpráva, že dne 6. listopadu 1924 zemřel v Nymburské nemocnici. Bylo mu teprve jednapadesát let.

Prokop Hásek.

Jestliže ženy s oblibou říkají, že nemají "co na sebe",
musíme jim dát za pravdu, když si přečteme

Masopustní starosti r. 1880-1895.

Když jsme byly malé děti, chodila maminka s tatínkem do bálu. Při takovéto výpravě se octne vždy domácí pořádek tak trochu na "ruby" a vzrušená nálada přechází na všechny - i ty nezučastněné. U nás děti se jevila tím, že jsme se pletly mamince pod nohy kudy chodila. Taková máma "vod kolika dětí", když se chce jednou za čas také někam vypravit, má ten bál perně zasloužený.

Že jsme byly pulci ženského rodu, tuze nás zajímalo maminčino strojení do bálu. Stály jsme v obdivu nad jejími bílými naškrobenými spodničkami a černými hedvábnými šaty, do nichž se strojila.

Široká, v pasu zdrhnutá sukně, upjatý na řadu knoflíčků napřed zapnutý živůtek, šuškový a u rukávů a krku stojatý, bílý krajkový rýšek, který jen těžko zápasil o primát s jejím bělostným hrdlem. Nakonec si zapíchla do drdolu vysoký, koštěný hřeben, vyřezávaný jako korunka a ozdobila se svým zlatým "šmukem" - broží a dlouhými náušnicemi.

Už jsme se jí pod nohy nepletly, ale úctyhodně stály opodál v obdivu - jak je ta naše maminka krásná! Ale i tatínek se na ni zálibně díval.

Když nám dávala na rozloučenou hubičku a dělala křížek, nezapomněly jsme si zajistit: "Mami, přinesete?" - načež odpovídala: "Ano, jen buďte hodný." Nosívala nám totiž z bálu v uzlíčku z velkého bílého kapesníku dvě koblihya taránek preclíků. Ty jsme si hned po rozdělení navlékly na všech deset prstíků.

Když jsem trochu poodrostla, přihlížela jsem k plesové úpravě starších sester. Předpisy paní módy tehdy byly:

Oblékla se bílá košile s háčkováním sedlem, nepostrádající krátkých rukávů, tu se oblékly dlouhé kalhoty s nohavicemi úzkými jako trubky a dlouhými do půl lýtek; dole volánek ovšem nescházel. Dále to byla kratší spodnička v pasu uvázaná. Pak přišla na řadu dlouhá šněrovačka s železnými "blanžety", vzaďu se šněrovala a sahala hluboko přes boky. Utáhla si ji každá až se jí z plic vyrazil dech. Stažením v pasu vzedmula se nadra, jejichž objem musel odpovídat velkým bokům, aby tak pas co nejvíce kontrastoval svojí štíhlostí. Čím snadněji se zdá "k přeštípnutí", tím byla tehdejší linie krásnější a také žádoucnější. Na pevně utaženou šněrovačku se vzal "hon-zík", který byl prodloužen ještě v bočné polštářky a na ten pak ještě jedna dlouhá, škrobená spodnička s dvojitým volánem.

Konečně přišla plesová sukně s "turnýrami, panýry a tunikami", načež hladký živůtek na bokách až do pasu vykrojený, u krku s malým výstřihem. Živůtek se vzadu šněroval a kdo to neviděl, nedovede si představit jakého siláckého výkonu bylo zapotřebí. Co nes-táhla šněrovačka, musil dotáhnout živůtek. Ten, co vzadu šněroval, často se zapotil a kole-nem se musil opřít o senem vycpaného "honzíka", aby dostal k tomu výkonu větší "schvat". Klouby měl přinejmenším vyvráceny. Bílé řídké punčochy a atlasové střevíčky doplnily toaletu. Kytice na rameno a růže do vlasů, vějíř na šňůře u pasu a rukavice, často bez prstů dlouhé či krátké, podle délky rukávů.

Muži, nežehrejte, upravuje-li se dnešní žena trochu déle do plesu. Buďte rádi, že nemusíte šněrovat, museli byste na to mít o jednu košili víc !

Kamila Viplerová
/ Archiv Vlastivědného muzea /.

O zapomenutém atletovi a lyžaři ve Vysokém n. Jiz. Bez trenera, daleko od Prahy, jezdil hájit barvy A.C. Sparty. V olympijské přípravě roku 1920 házel koulí 10 m a diskem 35 metrů a přece se na olympijské hry nedostal.
Jodas byl vynikající lyžařský mistr.

Původně učitel obecné školy ve Vysokém n. Jiz., po roce 1922 ředitel školy v Pardubicích, bezdětný, zemřel jako důchodce po druhé světové válce ve Vinohrady u Prahy. Byl to vynikající atlet a lyžařský závodník Josef Jodas.

A kdo byl před téměř sedmdesáti roky tento krkonošský závodník Josef Jodas, rodák ze Sytové? Proč dosud A.C. Sparta se zajímala o pozůstalost Josefa Jodase, o pozůstalost svého kdysi vynikajícího průkopníka v hodů diskem, oštěpem, kladivem a ve vrhu koulí obouruč? Vždyť Jodas držel více jak 35 let rekord v hodů diskem obouruč! Učitel Jodas patřil v té době k nejlepším lyžařským závodníkům v Čechách a startoval za ČSK Vysoké n. Jiz. spolu s učitelem Ďoubalíkem a řadou ostatních vysockých rodá-ků. Býval vítězem všech tehdejších lyžařských disciplín, které se u nás již dávno ne-jezdí, ale byl průkopníkem skoku na lyžích a běhu na krátké i dlouhé tratě. Startoval mimo Vysoké na Benecku, v Jilemnicích, na Pláních pod Ještědem, na Zvičině, v Praze-Chuchli ještě za ery nezapomenutelného Röslera - Ořovského a Jana Buchara. S úspěchem starto-val i v Bavorsku, odkud se vracel jako vítěz.

A je to více méně náhoda, že se zminujeme o tomto zapomenutém všestranném spor-tovci. Před několika dny obdržela současné muzea ve Vysokém a ve Vrchlabí od jisté ženy zaslítky medailí Jos. Jodase. Muzeum ve Vrchlabí odeslalo zaslítku do Vysokého s tím, že jméno Jodas nemá pro Vrchlabí významu, takže dnes jsou tyto téměř 70 let staré trofeje soustředěny v jednom místě a budou umístěny ve sportovním oddělení vysockého muzea. Více jak polovina těchto nádherných trofejí jsou ceny, získané učitelem Jodasem v dresu A.C. Sparta Praha.

Pamatujeme se jako děti, když v roce 1911 nás jako prvňáčky vítal ve vysocké škole člověk atletické postavy, širokých ramen, světlavý hrcmotluk Jodas. Jediným jeho sportovním přítelem byl jeho věrný kamarád na škole učitel Josef Ďoubalík, který po-vzbuzoval Jodase, měřil mu časy a oba lyžařští závodníci jezdili do Prahy na kopanou buď na Slavii neb na Spartu a byli tehdy jako fanatici označováni za výstředníky a li-dé kroutili hlavami nad těmito vychovateli jejich dětí.

Plynula léta, Jodas prodělal první světovou válku a v hodnosti nadporučíka spolu s Ďoubalíkem a Dr. Braunerem vedli první vojenský lyžařský kurs vracejících se našich legionářů.

Učitel Jodas byl ještě v roce 1920 v přípravném olympijském družstvu a získané medaile prozrazují, že tehdy hodil koulí 9,60 m a diskem 35 m, ač později házel již 42m. Proč nejel tehdy na olympijské hry není nám známo. K řadě jeho vítězství v barvách A.C. Sparty patří I. cena v disku roku 1911, dvě druhé ceny získané v Kolíně roku 1909 za oštěp, druhé místo roku 1911 v disku na pražské Slavii, mistrovský titul na 20. mezi-národních závodech v Praze r. 1909 v disku. Je to nepřehledná řada úspěchů v barvách pražské Sparty.

A neméně úspěšným lyžařským závodníkem za ČSK Vysoké n. Jiz. byl učitel Jodas již v roce 1904, kdy na mezinárodních závodech vyhrál skok prostý a snad již tehdy skákal asi 12 metrů, později i 15 m. Svoje vítězství opakoval roku 1907, kdy skákal již prý 16 m. Na krátkých tratích 200 a 100 metrů, které se dnes již dávno nestartují, vyhrál první místo roku 1905 a 1906. Stejně tak vyhrál tento závod i na Benecku roku 1905. Je to nespočetná řada vítězství, mnoho druhých a třetích cen na závodech v Krkonoších, Na pláních, Zvičíně, v Chuchli a jinde.

Vzpomínáme dnes se značným odstupem tohoto průkopníka atletiky a závodního lyžařství, mistra zemí koruny české, vítěze mezinárodních závodů, vítěze v olympijském přípravném mužstvu a konečně i velkého nimroda a obávaného střelce. Jestliže Jodas držel rekord v hodu diskem obouruč asi 30 let, je to důkaz jeho veliké osobní odvahy a síly, neboť byl osamělý horský vlk, bojující bez trenéra silou své vůle po vítězství. Může býti zářným vzorem všem našim mladým sportovcům jako ryzí amatér. Odešel zapomenut a až nyní po mnoha létech ožívá na něho vzpomínka ve vysokém muzeu.

Josef Ďoubalík.

Sport.

V sobotu 22. ledna pořádal Socialistický svaz mládeže ve Vysokém n. Jiz. sánkařské závody. Týden předem jsme vyvěsili plakáty, Mě NV je vyhlásil v místním rozhlasu.

V sobotu, za slunečného rána se začaly scházet děti. Ti nejmenší šťastní, že dostanou čísla jako opravdoví závodníci, ti starší s velkou chutí do boje o prvenství. Zatím co jsme zapisovali závodníky, rozdávali čísla a dělili účastníky do věkových kategorií, učili se chlapci zacházet s vysílačkami, které se staly nezbytným pomocníkem na trati. A mohlo se odstartovat. Nejdříve ti nejmenší, děti předškolního věku. Byli sice jen dva - Tomáš Skrbek a Standa Knížek, ale jeli výborně. S malým Tomáškem si zastartoval i dědeček. Ale jeho běh nestačil Tomáškově rychlosti. Potom jeli žáci 1.-3. tř., 4.-6. tř. a poslední startovali žáci 7.-9. tř. Zde se rozpoutal tvrdý boj o první místo. Nakonec zvítězila Blanka před Ivanem. Po ukončení posledního kola dostali všichni teplý čaj, který připravila dvě děvčata ve školní jídelně. Pořadatelé sečetli časy z obou jízd, připravili ceny a přistoupili k předání cen. Ještě pár usměvů pro "fotografa" a potom rychle domů k mamince pochlubit se s čestným umístěním.

A výsledek závodů? Radost dětí byla veliká, že jsme se rozhodli pořádat podobné akce častěji.

Eva Hásková.

Nedejte si ujít !

Víte, že v pobočce České státní spořitelny ve Vysokém n. Jiz. je zapojeno do "Premiového spoření mladých" v minulých třech cyklech už 76 mladých lidí? Premiové spoření mladých je vhodná forma spoření pro všechny mladé lidi, kteří v prvních letech dospělosti potřebují větší částky peněz k dokončení studií nebo k založení domácnosti.

Do letošního cyklu PSM mohou být zapojeni mladí lidé narození po 1.4.1944 až do 31.12.1957. Není-li účastník spoření dříve sám výdělečně činný, mohou za něho spořit rodiče. Předem stanovená uložka se buď sráží ze mzdy jako podnikové spoření nebo se skládá hotově ve spořitelně, a to buď každý měsíc nebo na několik měsíců předem.

Úložky se ukládají na zvláštní vkladní knížku s 2 % úroku a dodržují-li se podmínky stanovené smlouvou, připíše se na konci pátého roku prémie podle výše uložky. Podmínkou pro získání této prémie je, po celou dobu nevybrat z vkladní knížky žádnou částku a složit všechny stanovené uložky. Připsaná prémie zvyšuje úrokový výnos ze vkladu na 5,3%. Tak vysoký úrok nemá žádná jiná vkladní knížka. Po pěti letech je při-

psáním prémie cyklus ukončen a vklad je volný. Lze s ním libovolně disponovat. Kolik můžete za 5 let takto ušetřit ?

Úložka :	Uloženo na 5 let:	Úrok:	Prémie:	Celkem:
Kčs 100.-	6.000.-	300.-	500.-	6.800.-
" 200.-	12.000.-	600.-	1.000.-	13.600.-
" 300.-	18.000.-	900.-	1.500.-	20.400.-
" 400.-	24.000.-	1.200.-	2.000.-	27.200.-
" 500.-	30.000.-	1.500.-	2.500.-	34.000.-

Pokud se rozhodnete stát se účastníkem 4. cyklu Prémiového spoření mladých, přihlaste se nejpozději do konce března t.r. v místní pobočce České státní spořitelny, kde Vám budou podány podrobné informace.

Česká státní spořitelna
místní pobočka
ve Vysokém nad Jizerou
okres Semily.

Snad Vás bude zajímat

že vysoké bačkory / po vysocku bačky /, které se těšily velikému odbytu v širokém okolí a byly prodávány v řadě měst včetně Prahy, měly podešev lepenou z několika vrstev / až devíti / filcu ze starých klobouků a zbytků kůžíček,

že ve Vysokém bývalo mnoho specialit: perníkové modlitbičky cukráře Bartoníčky, preclíky pekaře Josífka, likér Encian z kořene horského hořce, který vařil lékárník Wüst a z řady sladkostí cukráře Hořavky vynikal jeho ruský mozaikové zdobený, v rumu smáčený řez a máslové žaby,

že Bartonovy lyže běžky, skočky, sjezdovky a turistické lyže se prodávaly ve všech speciálních sportovních prodejnách v Praze a v řadě jiných měst, a krásné, z kmeňů břízy soustruhované, vysmolené korbele s vypalovaným "Pozdravem z Vysokého" patřily k vyhledávaným suvenýrům od soustružníka Fučíka,

že z hospodářských plodin je dosud místní specialitou pěstování "hlavatky" t.j. sazenic červeného špičatého vysockého zeli.

Z příspěvku Josefa Ďoubalíka.

Krásný čin.

V léčebně kostní TBC byla provedena sbírka na instalaci nových zvonů v kostele sv. Kateřiny. Pomocí obětavé pí. Rückerové bylo darováno 2.005.-Kčs, z čehož personál věnoval 880.-Kčs. Uvážíme-li, že mnozí pacienti znají z Vysokého jenom čtyři stěny svého pokojíku a dostávají měsíčně malou částku peněz jako kapesné, je tento výsledek sbírky obdivuhodný.

Přáním všech dárců v léčebně je, aby nové zvony nikdy nemusily zvěstovat válečný poplach a nebezpečí požáru, ale zvonily v pokojný život obyvatel našeho městečka. Všichni proto přejeme pacientům léčebny navrácené zdraví a nové zvony jim jistě děkovně zahlaholí, až se budou pozdravem vracet do svých domovů.

M. Hejralová.

Drobné zprávy.

Konec ledna i února je stále ve znamení bálů, inu, jak praví staré české pořekadlo: masopuste, masopuste, do kola mne, holky, puste! A tak jsme měli 29. ledna Společenský ples, který pořádalo SRPŠ při ZDŠ ve Vysokém.

5. února naši sportovci fotbalisté uspořádali svůj tradiční ples a 19. února byl populární Maškarní ples s odpoledním karnevalem pro děti, které se jako každoročně "vydály". Tento Maškarní ples / pro dospělé / je sousedský a důvěrně nazýván "Babí hop" podle toho, že ho pořádají ženy a těší se nevšední přízni a oblibě veřejnosti.

25.2. uspořádají SSM ve Vysokém n. Jiz. Mládežnický ples.

Naši ochotníci nám letos připravují operetu a už pilně zkoušejí. Přejeme jim přípravu bez překážek a úspěšnou premiéru. O vděčné obecenstvo žádné strachy, to je u nás vynikající podle hodnocení cizích souborů i činitelů v době Národního festivalu v minulém roce. A když už jsme u té přehlídky, bude Vás jistě zajímat, že pro tuto akci v letošním roce už v únoru zasedal poprvé Přípravný výbor.

K matriční zprávě v minulém čísle Větrníku.

Protože mnoho čtenářů bylo téměř zděšeno, že se v našem matričním obvodu jen umírá, dodatečně oznamujeme, že se rodičům za minulý rok narodilo 17 dětí v jilemnické nemocnici. V knize narození ve Vysokém n. Jiz. tyto zápisy nejsou.

Počasí.

Asi vod 15. ledna začlo bejt dost vobstojně, až na to málo sněžiště, ale jinak merzlo, bylo i pár kalejch dní se sluncem a to bylo sněžiště akorát zmerzlý, pro ski jáky jako dělaný / voni říkaj rychlej sniž / . Terváme, že ani v tom Japánu v Sapporo tak kalej sniž nebyl. A to takovej čas pobyl skoro 3 neděle / myslíme teda to akorát zmerzlý sněžiště / . Pak přišla vodměč, taková poleva mrazu, že ze ušeho byla na zemi jen nekalá břčka. Co bylo napadlý, je skoro dole, kopno skoro všude. Vypadá to spíš jako po Jozefoj než na konec masopustu, dyž se chodí tedlovat. Lidi říkaj: vono eště uhoď! Ale čertišťe tomu věř, nic kalýho už ze ze jmy nekouká. Voni lidi taky poudali ať počkáme na Hromice, že bude foukat a náramná čina. Jenže nebylo dočista nic, tak už nečkáme. Spíš to je cejtít předjařím.

Inzerát.

Pozor ! ! Vysočtí rodáci - Pražáci / důchodci / , nabízí se Vám výměna bytu Praha - Vysoké nad Jizerou. Informuje redakce.

Narozeniny.

5. února oslavila pí. Marie Kučerová 80 let.

Přejeme hodně zdraví !

Úmrtí.

Dne 5. února zemřela sl. Jaroslava Hnyková, učitelka, rodem ze Tříče, ve věku 39 let.

Dne 7. února zemřel p. František Šmíd, normovač Státního statku, 59 let.

Dne 7. února zemřel p. Miloslav Bubeník z Roprachtic, 59 let.

Dne 18. února zemřel p. Josef Šalda z Jablonce n. Jiz. - Hradská, rodem z Vysokého nad Jizerou ve věku 71 let.

Čest jejich památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25. - Kčs. Odpovědná redaktorka Marie Šoubalíková. Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena 1. - Kčs.